

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ประเทศไทยจะเจริญรุ่งเรืองมั่นคงได้ ขึ้นอยู่กับคุณภาพของประชากรในประเทศ และประชากรจะมีคุณภาพดีได้ก็ขึ้นอยู่กับคุณภาพการศึกษา เพราะการศึกษาเป็นสิ่งสำคัญยิ่งในการพัฒนาประเทศไทย เริ่มตั้งแต่ชั้นพื้นฐานจนถึงระดับอุดมศึกษา เพื่อให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้ การศึกษาระดับอุดมศึกษาเป็นการศึกษาขั้นสูงเพื่อไปประกอบอาชีพจึงต้องขึ้นอยู่กับความถนัดและความสามารถของผู้เรียน ซึ่งประกอบด้วยหลากหลายสาขาได้แก่ ครู พยาบาล นักวิทยาศาสตร์ นักบริหาร ฯลฯ การศึกษาในระดับอุดมศึกษาจึงถือได้ว่าเป็นสิ่งสำคัญที่สุด เพราะนอกจากจะเป็นเครื่องชี้แนวทางในการดำรงชีวิตอยู่ตามวิชาชีพที่ศึกษามาแล้ว ต้องรู้จักการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของตนเองให้ถูกต้องด้วย แต่หัวใจของการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษา คือหลักสูตร (ปทีป เมธาคุณวุฒิ , 2532) หลักสูตรจึงนับว่าเป็นสิ่งสำคัญในการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้และสติปัญญาที่จะนำไปสู่จุดมุ่งหมายสูงสุดทางการศึกษา

ปัจจุบันมีสถาบันที่เปิดสอนหลักสูตรศิลปศึกษาระดับปริญญาตรีหลายแห่งทั้งที่เป็นหลักสูตร 4 ปีและหลักสูตร 2 ปี ซึ่งสถาบันที่เปิดสอนหลักสูตร 4 ปีได้แก่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, มหาวิทยาลัยขอนแก่น, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม และสถาบันราชภัฏ ส่วนสถาบันที่เปิดสอนหลักสูตร 2 ปีได้แก่ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์เป็นมหาวิทยาลัยแห่งแรกของภาคใต้โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อกระจายโอกาสทางการศึกษาในระดับอุดมศึกษาสู่ท้องถิ่นและเพื่อสนับสนุนการพัฒนาภูมิภาค มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์มีสถานศึกษา 5 แห่งดังนี้คือ วิทยาเขตหาดใหญ่ วิทยาเขตภูเก็ต วิทยาเขตสุราษฎร์ธานี โครงการขยายการศึกษาที่จังหวัดศรีลังกา และวิทยาเขตปัตตานี หลักสูตรศิลปศึกษาระดับปริญญาตรีเป็นหลักสูตรต่อเนื่อง 2 ปี อยู่ภายใต้ความรับผิดชอบของภาควิชาการศึกษา จัดการเรียนการสอนโดยเน้นให้มีความรู้ความสามารถทางด้านศิลปะ พัฒนาค่านิยมและการอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมอันเป็นเอกลักษณ์ของชาติ

การรับนักศึกษาเข้าศึกษานั้นจะรับผู้ที่ผู้จบการศึกษาระดับอนุปริญญาตรีหรือเทียบเท่าไม่ต่ำกว่านี้ โดยมีพื้นความรู้ทางศิลปศึกษาหรือวิชาที่เกี่ยวข้องทางศิลปะ และครูประจำการที่มีวุฒิ

ปก.ศ.สูง แขนงวิชาศิลปศึกษา หรือวุฒิพิเศษมัธยมศึกษาหรือวุฒิทางครูอื่น ๆ ที่เทียบได้ไม่ต่ำกว่านี้ ทั้งนี้ต้องมีประสบการณ์หรือพื้นความรู้ทางศิลปะ ภาควิชาการศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, 2531)

หลักสูตรต่อเนื่อง 2 ปีสาขาวิชาศิลปศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์มีวัตถุประสงค์ของหลักสูตร ดังนี้ คือ

1. เพื่อผลิตบัณฑิตทางการศึกษา สาขาศิลปศึกษาออกไปพัฒนาคุณภาพการศึกษา ด้านการสอนวิชาศิลปศึกษาในสถาบันการศึกษาระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาทั้งในและนอกระบบโรงเรียน
2. เพื่อผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ความสามารถด้านศิลปะ ปฏิบัติงานในหน่วยงานภาครัฐบาลและภาคเอกชนฐานะนักวิชาการและผู้ประยุกต์ศิลปะต่อไป
3. เพื่อส่งเสริมความรู้ด้านศิลปศึกษาให้ครูประจำการได้ศึกษาเพื่อเสริมวิทยฐานะและพัฒนาศักยภาพการเรียนการสอนได้
4. เพื่อเป็นพื้นฐานและส่งเสริมการปลูกฝังความรู้ความเข้าใจในด้านศิลปะเพื่อพัฒนาอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมอันเป็นเอกลักษณ์ของชาติแก่นักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ (ภาควิชาการศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, 2531)

โครงสร้าง หรือองค์ประกอบ ของหลักสูตรต่อเนื่อง 2 ปี ในสาขาวิชาศิลปศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ มีจำนวนหน่วยกิตรวมตลอดหลักสูตร 89 หน่วยกิต (ภาควิชาการศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, 2531) โดยแบ่งเป็น หมวดวิชาพื้นฐานทั่วไปจำนวน 4 หน่วยกิต หมวดวิชาชีพการศึกษาจำนวน 17 หน่วยกิต หมวดวิชาเอกจำนวน 60 หน่วยกิต และหมวดวิชาเลือกเสรีจำนวน 8 หน่วยกิต

สำหรับหมวดวิชาเอก 60 หน่วยกิตนั้นประกอบด้วย กลุ่มวิชาเอกบังคับ 35 หน่วยกิต ได้แก่ วิชาศิลปวิจักษณ์ ประวัติศาสตร์ศิลป์ วาดเส้น จิตรกรรม ประติมากรรม กายวิภาค องค์ประกอบศิลป์ การออกแบบเบื้องต้น ทฤษฎี การเขียนแบบเบื้องต้น ศิลปะไทยเบื้องต้น ศิลปะระดับประถมศึกษา ศิลปะระดับมัธยมศึกษา งานวิจัยศิลปะ กลุ่มวิชาเอกทั่วไป 10 หน่วยกิต ได้แก่ วิชาศิลปะคาบสมุทรภาคใต้ของประเทศไทย การออกแบบกราฟฟิก ทักษะศิลป์ไทย ศิลปปริทัศน์ ศิลปะพื้นบ้าน การออกแบบอักษรและสัญลักษณ์ ประติมากรรมตกแต่ง ศิลปะสำหรับงานด้านโทรทัศน์ และกลุ่มวิชาเอกเลือก 15 หน่วยกิต ได้แก่ วิชาทัศนศิลป์และการใช้สื่อการงาน จิตรกรรมสำหรับครูสอนศิลปศึกษา ประติมากรรมสำหรับครูสอนศิลปศึกษา ภาพพิมพ์สำหรับครู

สอนศิลปศึกษา ศิลปะประดิษฐ์ ศิลปินพันธ์ (ภาควิชาการศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, 2531)

ปรัชญาของหลักสูตรสาขาวิชาศิลปศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์มีความประสงค์ให้ผู้สำเร็จการศึกษสามารถออกไปปฏิบัติหน้าที่ทำการสอนในโรงเรียนระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ทั้งในและนอกระบบการศึกษาอย่างเพียงพอพร้อมด้วยความรู้ในวิชาที่จะสอนอย่างแท้จริง รวมถึงเป็นการสร้างผู้ที่มีความรู้ ความสามารถทางด้านศิลปะ ให้เข้าทำงานในหน่วยงานรัฐบาลและเอกชน ทำให้เกิดการสร้างงานทางด้านศิลปะในส่วนบุคคล การจรรโลงศิลปวัฒนธรรมของชาติ และจะช่วยลดอัตราการว่างงานที่กำลังเป็นปัญหาของประเทศ ในขณะนี้ให้ลดลงได้ด้วย (ภาควิชาการศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, 2531) นั่นคือผู้สำเร็จการศึกษสามารถประกอบอาชีพครูหรือนักวิชาการทางศิลปศึกษาและสามารถประกอบอาชีพด้านศิลปะในหน่วยงานภาครัฐและเอกชน และสามารถประกอบอาชีพส่วนตัวได้ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ทินกร บัวพูล (2534) " เรื่องวิวัฒนาการหลักสูตรศิลปศึกษาระดับปริญญาตรีในสถาบันอุดมศึกษาสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย" ผลการวิจัยทำให้ทราบว่าสถาบันที่เปิดสอนหลักสูตรศิลปศึกษาต่างเพิ่มเป้าหมายทางด้านประกอบอาชีพที่เกี่ยวข้องทางศิลปะแต่ยังคงวัตถุประสงค์ด้านการผลิตครูศิลปศึกษา เช่นเดียวกับแนวคิดของ อาเธอร์ เอฟแลนด์ (Arther Elland, 1996) ที่กล่าวว่าในช่วง 30 ปี (1965 – 1995) ศิลปศึกษามีการเปลี่ยนแปลงถึง 3 ช่วงจากการพยายามปฏิรูปหลักสูตรในรายวิชาและลักษณะการเรียนการสอนในรูปเดิม เน้นเนื้อหาตำราและการทดสอบสู่ความต้องการด้านทักษะวิชาชีพในช่วงที่การแข่งขันทางเศรษฐกิจมีบทบาทมาก อย่างไรก็ตามจากการศึกษาวิจัยของ อริยพร สมจิตต์ (2533) เรื่องการเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาสาขาวิชาศิลปศึกษาหลักสูตร 4 ปีและหลักสูตร 2 ปีเกี่ยวกับการศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย" ผลการวิจัยส่วนหนึ่งพบว่า ควรเพิ่มรายวิชาเลือกที่ทันสมัย การณ์ปัจจุบันและที่จำเป็นต่อการประกอบอาชีพซึ่งนักศึกษาสามารถเลือกเรียนได้ตามความถนัด ความสามารถ ความสนใจ ในด้านเนื้อหาของหลักสูตรควรเน้นภาคปฏิบัติให้มากขึ้นเพื่อนักศึกษาจะได้มีประสบการณ์ตรงและควรให้ข้อมูลต่อการศึกษาและการประกอบอาชีพแก่นักศึกษาก่อนที่จะสำเร็จการศึกษา จากการศึกษาผลวิจัยเรื่องนี้ทำให้นักศึกษาสาขาวิชาศิลปศึกษาหลักสูตร 4 ปี และหลักสูตร 2 ปี ต่างมีความต้องการให้เพิ่มวิชาเลือกมากขึ้น ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสเลือกเรียนในวิชาที่ตนสนใจในการประกอบอาชีพ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดในภาพที่พัฒนาคุณภาพการเรียนการสอนตามแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540 – 2544) ที่ให้มีการปรับปรุงเนื้อหาสาระของหลักสูตรให้มีความรู้ที่ทันสมัยและมีเนื้อหาสาระพื้นฐานจำเป็นต้องสอดคล้องกับวิชาและความต้องการของบุคคลในชุมชนและสังคมไทยในอนาคต

จะเห็นได้ว่าหลักสูตรสาขาวิชาศิลปศึกษาในแต่ละสถาบัน ต่างเห็นถึงความสำคัญของการประกอบอาชีพและมีการปรับปรุงหลักสูตรเพื่อให้ผู้เรียนสามารถออกไปประกอบอาชีพได้อย่างเหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจและสังคม ผู้วิจัยจึงมีความต้องการศึกษาว่าหลักสูตรต่อเนื่อง 2 ปี สาขาวิชาศิลปศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ซึ่งดำเนินการเรียนการสอนมาเป็นระยะเวลา 8 ปีแล้วนั้น ผู้สำเร็จการศึกษาในแต่ละรุ่นสามารถนำความรู้ที่ได้ศึกษาไปประกอบอาชีพได้เพียงใด หลักสูตรจึงมีบทบาทอย่างยิ่งต่อการผลิตบุคลากรที่มีคุณภาพสู่การประกอบอาชีพในสังคม เพราะหลักสูตรเป็นแม่บทหรือหัวใจของการจัดการศึกษา(วิชัย วงษ์ใหญ่, 2537) ทั้งนี้ได้มีนักการศึกษาทั้งในประเทศและต่างประเทศหลายท่านได้กล่าวถึงองค์ประกอบของหลักสูตรที่สำคัญดังเช่น ฮิลดา ทาบ (Hilda Taba, 1962) ได้กล่าวว่า หลักสูตรประกอบด้วย 1.องค์ประกอบทั่วไป และวัตถุประสงค์เฉพาะวิชา 2.เนื้อหาวิชา และจำนวนชั่วโมง สำหรับการสอนแต่ละวิชา 3. กระบวนการเรียนการสอน หรือการนำหลักสูตรไปใช้ และ 4. การประเมินผล สำหรับ วิชัย วงษ์ใหญ่ (2537) ได้กล่าวว่า หลักสูตรประกอบด้วย 1. วัตถุประสงค์ 2.เนื้อหาวิชา 3. วิธีการสอนและการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และ 4. การประเมินผล ส่วน วราภรณ์ สุนาลัย(2535) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของหลักสูตรว่ามี 4 องค์ประกอบด้วยกัน คือ 1.วัตถุประสงค์ (Objectives) 2. เนื้อหาสาระวิชาของหลักสูตร 3. การนำหลักสูตรไปใช้ (Curriculum implementation) และ 4. การประเมินผล (Evaluation) จะเห็นว่านักศึกษามีทัศนะตรงกันว่าหลักสูตรประกอบด้วย จุดมุ่งหมาย เนื้อหา กระบวนการเรียนการสอนหรือการนำหลักสูตรไปใช้ และการประเมินผล จะเห็นว่าสิ่งสำคัญที่มีบทบาทควบคู่ต่อการใช้หลักสูตรคือการเรียนการสอน ซึ่ง กลาสเซอร์ (Glasser , 1962) ได้กล่าวถึงการจัดระบบการเรียนการสอนไว้ 5 ประการ คือ 1. จุดประสงค์ของการสอน 2. การประเมินสถานะผู้เรียนก่อนสอน 3. การจัดกระบวนการเรียนการสอน 4. การประเมินผลการเรียนการสอน 5.ข้อมูลย้อนกลับ ส่วนสันต์ ธรรมบำรุง (2526) ได้เสนอองค์ประกอบของการเรียนการสอนไว้ 5 ขั้นตอนคือ 1.วัตถุประสงค์การสอน หรือจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม 2.การประเมินผลผู้เรียนก่อนสอน 3.การสอน 4.การประเมินผลหลังการสอน 5.ข้อมูลย้อนกลับ สำหรับ สุจริต เพียรชอบ (2522) ได้จัดองค์ประกอบของการจัดการเรียนการสอนไว้ 6 ข้อ คือ 1.การเตรียมการสอน 2.การกำหนดวัตถุประสงค์ 3. การเลือกวิธีการและเทคนิคการสอน 4. การผลิตและใช้สื่อการสอน 5. การจัดและประเมินผลการเรียนการสอน 6. การส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็ก ส่วนเกษร ธิตะจาวี (เอกสารประกอบการเรียนการสอน, มปป.) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการเรียนการสอนสาขาศิลปศึกษาว่า ประกอบด้วย 1. จุดมุ่งหมาย 2. เนื้อหา 3. กิจกรรมการเรียนการสอน 4. สื่อการสอน 5. การประเมินผล

จากความสำคัญและองค์ประกอบของหลักสูตรและการเรียนการสอนที่นักวิชาการทางการศึกษาได้กล่าวไว้นั้น ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาหลักสูตรต่อเนื่อง 2 ปี สาขาวิชาศิลปศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ในด้าน จุดมุ่งหมาย โครงสร้างและเนื้อหาสาระของหลักสูตร และการเรียนการสอนในด้าน การเตรียมการสอน วิธีสอน กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการสอน และการประเมินผล ทั้งยังมีความสนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับข้อมูลย้อนกลับในด้านการนำความรู้ไปใช้ เพราะในปัจจุบันได้มีนวัตกรรมทางการศึกษาใหม่ๆ เข้ามามีบทบาทต่อหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอนมากมายดังเช่น การใช้คอมพิวเตอร์ในการศึกษา การนำระบบการประกันคุณภาพ ISO 9000 มาใช้กับการผลิตบัณฑิต ทำให้ต้องมีการปรับปรุงหลักสูตรอยู่เสมอ เพื่อให้มีความเหมาะสมในสภาวะปัจจุบันที่มีการแข่งขันสูงในทุกๆ ด้าน โดยเฉพาะผู้สำเร็จการศึกษามีความสามารถและมีคุณภาพเพียงใดในการประกอบอาชีพในยุคที่ระบบประกันคุณภาพเข้ามามีบทบาทต่อการทำงาน ในขณะที่สภาพเศรษฐกิจเป็นปัจจัยหลักของการจ้างงาน ผลที่ได้จากการวิจัยนี้จะช่วยในการปรับปรุงหลักสูตรหลักสูตรสาขาวิชาศิลปศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ให้มีความเหมาะสมและเป็นประโยชน์ต่อนักศึกษาในการประกอบอาชีพในอนาคต

หลักสูตรต่อเนื่อง 2 ปี สาขาวิชาศิลปศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ได้เริ่มดำเนินการเรียนการสอนตั้งแต่ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2533 จนถึง ปีการศึกษา 2540 มีนักศึกษาทั้งหมด 8 รุ่น มีบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษา 6 รุ่นเป็นจำนวน 134 คน ซึ่งจากการสำรวจนาร่องเกี่ยวกับการประกอบอาชีพของผู้สำเร็จการศึกษาพบว่ามีผู้ประกอบอาชีพครูร้อยละ 33.33 ประกอบอาชีพด้านศิลปะร้อยละ 40 ศึกษาต่อร้อยละ 6.67 ประกอบอาชีพอิสระร้อยละ 17.78 ซึ่งถือว่าประสบความสำเร็จในระดับหนึ่งทีเดียว หากแต่ในสภาวะการณ์ที่สังคมมีการเปลี่ยนแปลงทั้งทางด้านเศรษฐกิจของประเทศ และการนำเทคโนโลยีสมัยใหม่เข้ามามีบทบาทในสังคมมากขึ้น อีกทั้งหลักสูตรยังไม่เคยมีการพัฒนาหรือปรับปรุง ทำให้ต้องมีการศึกษาทบทวนหลักสูตรและการเรียนการสอน เพื่อให้มีความเหมาะสมและทันต่อการเปลี่ยนแปลงในด้านต่างๆ ที่เกี่ยวข้องมากที่สุด ดังที่ จรัส สุวรรณเวลา (2540) ได้กล่าวไว้ว่า การจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาที่นั่นต้องเน้นการรักษาคุณภาพในการสร้างผลผลิต ไม่ว่าจะเป็นคนหรือความรู้ที่มีคุณภาพ และสามารถปรับเปลี่ยนให้ตรงตามความต้องการของสังคมในกระแสโลกาภิวัตน์ได้

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาความคิดเห็นจากผู้สำเร็จการศึกษาเกี่ยวกับหลักสูตรและการเรียนการสอน ในสาขาวิชาศิลปศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ปีการศึกษา 2534 - 2539 ว่าหลักสูตรที่ได้ศึกษาไปนั้นมีความเหมาะสมกับการประกอบอาชีพมาก

น้อยเพียงใด และต้องการให้สถาบันปรับปรุงหลักสูตรในเรื่องใดบ้างจึงจะเหมาะสมกับสถานการณ์ของสังคมในยุคเปลี่ยนแปลง ทั้งนี้เพราะการศึกษาต้องพัฒนาไปตามยุคสมัยให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของสังคม (ประชุมทางวิชาการของอุดมศึกษาไทย เพื่อการพัฒนาประเทศ , 2539)

1.2 วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. เพื่อสำรวจความคิดเห็นของผู้สำเร็จการศึกษาเกี่ยวกับหลักสูตร สาขาวิชาศิลปศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ในด้าน
 - 1.1 จุดมุ่งหมายของหลักสูตร
 - 1.2 โครงสร้างของหลักสูตร
 - 1.3 เนื้อหาสาระของหลักสูตร

2. เพื่อสำรวจความคิดเห็นของผู้สำเร็จการศึกษาเกี่ยวกับการเรียนการสอน สาขาวิชาศิลปศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ในด้าน
 - 2.1 การเตรียมการสอน
 - 2.2 วิธีสอน
 - 2.3 กิจกรรมการเรียนการสอน
 - 2.4 สื่อการเรียนการสอน
 - 2.5 การประเมินผล

1.3 ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้จะทำการ

- 1.3.1 ศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตร และการเรียนการสอน สาขาวิชาศิลปศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ (หลักสูตรต่อเนื่อง 2 ปี)
- 1.3.2 ประชากรในการศึกษาวิจัยคือผู้สำเร็จการศึกษาในสาขาวิชาศิลปศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ (หลักสูตรต่อเนื่อง 2 ปี)

1.4 คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

หลักสูตร หมายถึง หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต (หลักสูตรต่อเนื่อง 2 ปี) สาขาวิชาศิลปศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ฉบับ พ.ศ. 2531

การเรียนการสอน หมายถึง องค์ความรู้ทางศิลปะที่ได้รับจากสาขาวิชาศิลปศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

ผู้สำเร็จการศึกษา หมายถึง บัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาจากหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต (หลักสูตรต่อเนื่อง 2 ปี) สาขาวิชาศิลปศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ตั้งแต่ปีการศึกษา 2534 จนถึงปีการศึกษา 2539 จำนวน 134 คน

1.5 วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตรและการเรียนการสอนของผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาศิลปศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey research) โดยดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนและรายละเอียดตามลำดับต่อไปนี้ คือ ประชากรที่ใช้ในการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การร่างเครื่องมือ การเก็บรวบรวมข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือผู้สำเร็จการศึกษาจากหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาศิลปศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ตั้งแต่ปีการศึกษา 2534 จนถึงปีการศึกษา 2540 จำนวน 6 รุ่นรวม 134 คนในจำนวนนี้มีผู้เสียชีวิต 1 คนอาศัยอยู่ต่างประเทศ 2 คนและติดตามที่อยู่ไม่ได้ 13 คน ทำให้มีประชากรในการวิจัยรวมทั้งสิ้น 118 คนคิดเป็นร้อยละ 88

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามความคิดเห็นของผู้สำเร็จการศึกษา แบ่งออกเป็น 4 ตอนคือ

ตอนที่ 1 เป็นข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นของผู้สำเร็จการศึกษาเกี่ยวกับหลักสูตร ในด้าน จุดมุ่งหมาย โครงสร้างและเนื้อหาสาระของหลักสูตร

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นของผู้สำเร็จการศึกษาเกี่ยวกับการเรียนการสอน ในด้าน การเตรียมการสอน วิธีสอน กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอนและการ ประเมินผล

ตอนที่ 4 เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นของผู้สำเร็จการศึกษาด้านอื่นๆเกี่ยวกับการนำ ความรู้ไปใช้

1.6 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเพื่อขอความร่วมมือจากผู้สำเร็จการศึกษาในการตอบแบบสอบถาม ในการเก็บรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง ในกรณีที่ผู้วิจัยไม่สามารถดำเนินการเก็บได้ด้วยตนเองผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามไปทางไปรษณีย์พร้อมสอของเปล่าที่ติดตราไปรษณียากรและจำหน่ายของถึงผู้วิจัยเรียบร้อยแล้วลงในซองพร้อมแบบสอบถาม หากไม่ได้รับการตอบกลับมาผู้วิจัยจะติดตามโดยโทรศัพท์อีกครั้ง

1.7 การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลเรียบร้อยแล้ว และนำข้อมูลทั้งหมดดำเนินการวิเคราะห์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS (Statistical Package For The Social Scinces)

1.8 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. เป็นแนวทางในการพิจารณาปรับปรุงหลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรบัณฑิตสาขาวิชา ศิลปศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ให้เหมาะสมทันสมัย
2. เป็นแนวทางสำหรับนำไปพัฒนาระบบการเรียนการสอนในสาขาวิชาศิลปศึกษา เพื่อผลิตบัณฑิตให้มีประสิทธิภาพสูงสุดและสอดคล้องกับความต้องการของสังคมในปัจจุบัน